

Περί δειλίας

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Η δειλία είναι απομάκρυνση της πίστewος με την ιδέα ότι αναμένονται απροσδόκητα κακά» (άγιος Ιωάννης της Κλίμακος).

Ο φόβος είναι δύσκολα διαχειρίσιμη κατάσταση. Το ζούμε στον καιρό της πανδημίας, στην υστερία των ΜΜΕ, στην γκρίνια των πολλών. Ο φόβος πηγάζει από το ότι δεν πιστεύουμε πως το κακό είναι αντιμετωπίσιμο, ακόμη κι αν έρθει. Έτσι γεννιέται η δειλία στην καρδιά μας, ένα σφίξιμο στο στομάχι και μία αίσθηση ότι είναι προτιμότερο να κρυφτούμε, προτιμότερο να μη δοκιμάσουμε, στις σχέσεις να μην δεσμευθούμε, διότι αν τα πράγματα δεν πάνε καλά, θα πληγωθούμε.

Γιατί οι νέοι σήμερα δεν παντρεύονται νωρίς; Είναι μόνο η άνεση ικανοποίησης της επιθυμίας για ηδονή, η νοοτροπία της εποχής και του πολιτισμού που λέει στον νεο ότι «ζήσε την ζωή σου» και άργησε να δεσμευθείς ή μήπως υποκρύπτεται και ένα αίσθημα δειλίας μπροστά στην ανάληψη της ευθύνης η σχέση να μην έχει εκ των προτέρων ημερομηνία λήξης, να είμαστε έτοιμοι να κάνουμε βήματα πίσω

ανεχόμενοι ο ένας τον άλλον εν αγάπη, να δώσουμε τον καλύτερο εαυτό μας ο ένας στον άλλον και για τον άλλον και η απόφαση να παλέψουμε με κριτήριο την αγάπη που έξω βάζει τον φόβο;

Η φοβική ανατροφή έχει διαμορφώσει πρόσωπα που δεν επιθυμούν όχι μόνο να τολμήσουν, αλλά και να αντιμετωπίσουν με σύνεση τις δυσκολίες της ζωής, να έχουν επίγνωση του εαυτού τους, να ρισκάρουν να μοιραστούν, όχι με απαισιοδοξία, αλλά με το αίσθημα ότι όσο εξαρτάται από τους ίδιους, θα το παλέψουν. Η υπερπροστασία των παιδιών, η απουσία εμπιστοσύνης σ' αυτά, η μη ενθάρρυνση ανάληψης πρωτοβουλιών, από τα απλά που είναι το στρώσιμο του κρεβατιού και τακτοποίηση του παιδικού δωματίου, μέχρι τα σημαντικά, όπως είναι το διάβασμα και η υπευθυνότητα στην σχολική καθημερινότητα, με σημείο αναφοράς την συνέπεια ανάμεσα στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις, γεννούν ψυχές εξαρτημένες. Ένα υπερπροστατευμένο παιδί πώς να μη δειλιάζει; Ένα παιδί που ακούει στο σπίτι μόνο για το κακό και τους κινδύνους της ζωής, πώς να μην δυσκολεύεται να δει τους ανθρώπους, το περιβάλλον του, τις προκλήσεις με εμπιστοσύνη στον εαυτό του και διάθεση να δοκιμάσει, ακόμη κι αν ηττηθεί; Διότι ο δειλός δεν δοκιμάζει. Δεν ονειρεύεται. Κλείνεται στον εαυτό του. Δεν είναι σοφία να μένεις σε ό,τι έχεις. Σοφία είναι να αγωνίζεσαι να προσθέτεις, όταν νιώθεις ότι έχεις την δυνατότητα να το πράξεις.

Η δειλία έγκειται και στην πνευματική ζωή. Ο δειλός φοβάται τον θάνατο. Φοβάται το κακό. Ασχολείται συνεχώς με τον διάβολο, την αμαρτία, τον πειρασμό, την Δευτέρα Παρουσία, τον Αντίχριστο. Αφήνει στην άκρη την ελπίδα στον Χριστό,

την δύναμη της πίστης και αποπνέει ταραχή «εκ του διαβόλου προσγινομένη». Ο δειλός τρέμει την αναπόφευκτη ώρα του όποιου σταυρού και προτιμά το κλείσιμο στον εαυτό του. Αγνοεί έτσι τον λόγο του Χριστού: «θάρσει»! Έχε θάρρος. Κάνε βήματα προς τα εμπρός, χωρίς να φοβάσαι αν θα χτυπηθείς. Δεν είσαι μόνος σου.

Στην δειλία που μας κάνει να χάνουμε κάθε ευκαιρία προόδου, αντιτάσσουμε την δύναμη της πίστης ότι ο Χριστός δεν θα επιτρέψει σταυρό βαρύτερο από τις δυνάμεις μας, όταν έρθει η ώρα, και μαθαίνουμε να ακολουθούμε την αγάπη και όσα όνειρα μας εκφράζουν. Κι αυτό δίνουμε στα παιδιά. Να προχωρούν μπροστά!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3ctDif8>